

Arrest

**nr. 112 409 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2013 om 13 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. COMELIAU, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 oktober 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Nadat bleek dat verzoeker een asielaanvraag had ingediend in Frankrijk, werden de Franse autoriteiten op 8 oktober 2013 om de terugname van verzoeker verzocht op grond van artikel 16 (1) e van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-verordening). Op 11 oktober 2013 stemden de Franse autoriteiten in met dit verzoek tot terugname.

1.3. Op 15 oktober 2013 trof gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op 16 oktober 2013 betekend

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan FRANKRIJK toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16(1)e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. De betrokkene werd op 27.09.2013 aangetroffen te Mechelen en was vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Hij was op dat ogenblik in bezit van een paspoort van Armenië met nummer AK0694443, afgegeven op 31.01.2011 en geldig tot 31.01.2021. De betrokkene werd overgebracht naar een centrum voor illegalen, waar hij op 01.10.2013 asiel vroeg. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 16.05.2011 asiel vroeg in Frankrijk. De betrokkene werd gehoord op 08.10.2013 en verklaarde dat hij op 03.03.2011 per vliegtuig van Armenië naar Frankrijk reisde. Hij vroeg asiel in Frankrijk, deze aanvraag werd volgens de betrokkene enkele dagen voor zijn komst naar België afgewezen. De betrokkene kwam op 26.09.2013 vanuit Frankrijk naar België.

Op 08.10.2013 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Franse instanties, die op 11.10.2013 op grond van artikel 16(1)e instemden met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij eerder asiel vroeg Frankrijk (vraag 38) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat de Franse instanties zijn asielaanvraag afwezen en hij Frankrijk diende te verlaten. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat het "criminele milieu" van Armenië hem in Frankrijk heeft gevonden en hij daardoor de laatste drie maanden in Frankrijk ondergedoken diende te leven. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals vermeld uitte de betrokkene bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat het "criminele milieu" van Armenië hem in Frankrijk heeft gevonden en hij daardoor de laatste drie maanden in Frankrijk ondergedoken diende te leven. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen en vrees te beoordelen. Verder kan de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Franse instanties. Afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er geen gronden om te stellen dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bescherming en bijstand zouden kunnen bieden.

Verder bracht de betrokkene specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, aan.

Frankrijk stemde op 11.10.2013 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 in met de terugname van de betrokkene en met de behandeling van zijn asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van die asielaanvraag.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Frankrijk kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Dat de op 16.05.2011 door de betrokkene in Frankrijk ingediende asielaanvraag werd afgewezen impliceert dan ook geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde regelgeving werd getoetst. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 08.10.2013 een gezondheidsprobleem te kennen. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat de vermelde problemen of andere redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Frankrijk kan door onze diensten worden georganiseerd. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties (Préfecture du Nord)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.";

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

3.3.2. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening en van artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. Verzoeker betoogt *in se* dat hij niet kan terugkeren naar Frankrijk omdat hij aldaar vreest voor zijn leven *“nu hij door criminele medewerkers van het Armeense regime is ontdekt geworden in Frankrijk”* en omdat *“Frankrijk met quasi zekerheid zijn asielprocedure als beëindigd beschouwd (sic) en hem aldus zal terugsturen naar zijn thuisland Armeni(sic), alwaar verzoeker dient te vrezen voor zijn leven en of mensonwaardige behandelingen”*. Verzoeker haalt vervolgens diverse rapporten aan betreffende de toestand van de mensenrechten in zijn land van oorsprong. Verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM, bekritiseert dat de verwerende partij geen actueel onderzoek gedaan heeft naar de concrete situatie van verzoeker in zijn thuisland en naar de graad van effectieve bescherming die verzoeker in Frankrijk heeft. Verzoeker is van oordeel dat België zelf zijn asielaanvraag dient te beoordelen en dat zij dit kan doen op grond van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

3.3.4. In het administratief dossier bevindt zich het Dublininterview van verzoeker van 8 oktober 2013. Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordde verzoeker, *“In Frankrijk werd mijn dossier afgewezen. Ik moest daar weg. België was het meest dichte land op dat moment. Terugkeren naar Armenië kan ik niet”*. Op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde verzoeker, *“Ja. Door de problemen in Armenië heeft het criminele milieu van Armenië mij gevonden in Frankrijk. De laatste drie maanden verbleef ik in Frankrijk zo goed als ondergedoken”*. In de rubriek *“Andere nuttige informatie”* werd ingevuld, *“Geen”*.

3.3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich bewust is van de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM en rekening gehouden heeft met de door verzoeker in zijn Dublininterview

aangebrachte elementen. Zo kan m.b.t. het door verzoeker aangevoerde element dat het criminele milieu hem gevonden heeft in Frankrijk, in de bestreden beslissing gelezen worden, *“Zoals vermeld uitte de betrokkene bezwaar tegen een overdracht aan Frankrijk omdat het “criminele milieu” van Armenië hem in Frankrijk heeft gevonden en hij daardoor de laatste drie maanden in Frankrijk ondergedoken diende te leven. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze beweringen en vrees te beoordelen. Verder kan de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Franse instanties. Afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er geen gronden om te stellen dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bescherming en bijstand zouden kunnen bieden.”* Met het louter herhalen van het element dat het criminele milieu hem gevonden heeft in Frankrijk dat verderop in het verzoekschrift zonder meer geherkwalificeerd wordt als dat verzoeker *“een opposant (is) van het Armeens regime, (die) zelfs tot in Frankrijk opgespoord geweest (is) door criminele handlangers van het regime”*, zonder in te gaan op de voormelde motivering, toont verzoeker, zoals ook verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.6. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat Frankrijk *“met quasi zekerheid”* zijn asielprocedure als beëindigd beschouwt, maar verzoeker gaat eraan voorbij dat Frankrijk heeft ingestemd met de terugname van verzoeker en dat zoals de bestreden beslissing terecht stelt *“Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van die asielaanvraag”*. Met zijn louter hypothetische stelling dat Frankrijk zijn asielprocedure als beëindigd beschouwt en met zijn overigens niet gestaafde bewering dat hij een procedure lopen heeft bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het kader van de eerste asielprocedure, toont verzoeker niet aan dat Frankrijk, dat zoals de bestreden beslissing terecht stelt aangesloten is bij diverse verdragen en Europese instrumenten inzake de behandeling van asielaanvragen, verzoekers tweede asielaanvraag niet zou behandelen en hem zonder meer onmiddellijk zou terugsturen naar Armenië.

3.3.7. Verzoeker toont derhalve niet *in concreto* aan dat hij bij zijn overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

3.3.8. Gelet op het feit dat verwerende partij er mag op vertrouwen dat Frankrijk verzoekers tweede asielaanvraag zal behandelen, dient zij geen onderzoek te doen naar de concrete situatie in verzoekers thuisland m.i.v. de behandeling van personen met geestelijke gezondheidsproblemen aldaar, aangezien dit zaak zal zijn van de Franse autoriteiten. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat verwerende partij een actueel onderzoek diende te voeren naar de graad van effectieve bescherming die verzoeker heeft in Frankrijk, maar laat na *in concreto* aan te duiden op wat die verwachting gestoeld is, temeer hij niet ingaat op de in punt 3.3.5. vermelde motivering.

3.3.9. Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening bepaalt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. *Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.*

5. *De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."*

Uit artikel 15 van de Dublin-II-Verordening blijkt bijgevolg dat de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (*in casu* België) op verzoek van een andere lidstaat (*in casu* Frankrijk) het asielverzoek van betrokkene kan behandelen mits toestemming van betrokkenen. Het blijkt niet dat de Franse autoriteiten een verzoek zouden hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvraag van verzoeker om humanitaire redenen in België te behandelen. Verzoeker toont het alleszins niet aan. Verder blijkt uit niets dat er in deze humanitaire gronden zouden aanwezig zijn die vermeld worden in artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

4. Het enig middel is *prima facie* niet gegrond. Deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA